

NHỮNG CẢM NGHĨ VỀ TÌNH YÊU CỦA THƯỢNG ĐẾ

CHƯƠNG TRÌNH QUAN TRỌNG CỦA TÌNH YÊU

Ngồi nơi bàn viết vĩ đại, Tác Giả mở một quyển sách lớn. Quyển sách không một ngôn từ. Sách không ngôn từ vì ngôn từ chưa có. Ngôn từ chưa có vì ngôn từ chưa cần thiết. Chưa có tai để nghe chúng; chưa có mắt để đọc chúng. Chỉ một Tác Giả.

Vậy nên Tác Giả cầm một cây bút vĩ đại, khởi sự viết. Như một họa sĩ gom góp màu sắc, một nhà điêu khắc chọn lấy dụng cụ, Tác Giả ráp dựng những ngôn từ.

Có ba thứ. Ba ngôn từ đơn độc. Từ ba ngôn từ này sẽ tuôn ra hàng triệu tư tưởng. Nhưng, câu chuyện lơ lửng trên ba ngôn từ này. Tác Giả cầm bút, rồi xướng lên ngôn từ đầu tiên:

"T-H-Ồ-I G-I-A-N."

Thời gian chưa có cho tới khi Tác Giả viết nó ra. Ngài, chính Ngài, vô thời gian, song câu chuyện của Ngài đóng khung trong thời gian. Câu chuyện sẽ là một ánh dương lên lần đầu, lần đầu cát bụi chuyển động. Một khởi sự... và một sau cùng. Một chương cuối. Ngài biết điều đó trước khi Ngài viết.

Thời gian. Một khoảng ngắn trên lối đi vô hạn.

Chăm rãi, dịu dàng, Tác Giả viết ngôn từ thứ nhì. Một danh:

"A-D-A-M".

Khi Ngài viết, Ngài thấy người, Adam đầu tiên. Rồi Ngài thấy hết thảy những người khác. Trong ngàn thời kỳ trong ngàn diện địa, Tác Giả thấy chúng. Mỗi Adam. Mỗi người con. Được yêu tức thì. Được yêu trường kỳ. Ngài trao thời gian cho mỗi người. Ngài chọn nơi cho mỗi người. Không tình cờ. Không ngẫu nhiên. Chỉ hoạch định.

Tác Giả ban lời hứa cho những kẻ chưa ra đời: *Ta sẽ tạo người trong hình ảnh Ta. Người sẽ giống như Ta. Người sẽ cười vang. Người sẽ xây dựng. Người sẽ không hề chết. Và người sẽ viết.*

Họ phải vậy. Bởi mỗi cuộc đời là một quyển sách, không phải để đọc, mà là một câu chuyện phải được viết ra. Tác Giả khởi đầu câu chuyện cho mỗi cuộc đời, song mỗi cuộc đời phải tự viết phần cuối đời mình.

Một tự do khá nguy hiểm. An toàn hơn chẳng khi phải kết thúc câu chuyện cho mỗi Adam? Để soạn thảo mọi lựa chọn. Phải đơn sơ hơn. Phải an toàn hơn. Nhưng không thể là tình yêu. Tình yêu chỉ yêu khi được chọn. Vậy Tác Giả quyết định ban cho mỗi người con một cây bút. Ngài khẽ bảo: *"Hãy thận trọng viết."*

Yêu thương và chủ định, đã thấy đau lòng, Ngài viết ngôn từ thứ ba:

"E-M-M-A-N-U-E-L" (Thượng Đế Ở Cùng Chúng Ta).

Khởi óc vĩ đại nhất trong vũ trụ đã hình dung thời gian. Quan án chân chính nhất đã ban cho Adam một lựa chọn. Nhưng chính tình yêu đã ban Emmanuel - Thượng Đế ở cùng chúng ta.

Tác Giả muốn đi vào câu chuyện của chính Ngài.

Thiên Ngôn trở thành nhục thể. Chính Ngài sẽ được sanh ra. Chính Ngài sẽ là con người. Chính Ngài sẽ có dân, tay. Chính Ngài sẽ có những giọt nước mắt, cùng những thử thách.

Và quan trọng hơn hết, Ngài cũng có một lựa chọn. Emmanuel sẽ đứng trên con đường thập tự giữa sự sống và sự chết, và phải lựa chọn. Tác Giả biết rõ sức nặng của quyết định. Ngài ngập ngừng khi viết đến trang mô tả sự đau đớn chính mình. Ngài có thể ngưng viết. Dù Tác Giả có một lựa chọn. Nhưng sao một Đấng Sáng Tạo không thể sáng tác? Một Nhà Văn không thể viết nên lời?

THOUGHTS ON GOD'S LOVE

LOVE'S REMARKABLE PLAN

Seated at the great desk, the Author opens the large book. It has no words. It has no words because no words exist. No words exist because no words are needed. There are no ears to hear them, no eyes to read them. The Author is alone.

And so he takes the great pen and begins to write. Like an artist gathers his colors and a woodcarver his tools, the Author assembles his words.

There are three. Three single words. Out of these three will pour a million thoughts. But on these three words, the story will suspend. He takes his quill and spells the first:

"T-I-M-E."

Time did not exist until he wrote it. He, himself, is timeless, but his story would be encased in time. The story would have a first rising of sun, a first shifting of the sand. A beginning... and an end. A final chapter. He knows it before he writes it.

Time. A footspan on eternity's trail.

Slowly, tenderly, the Author writes the second word. A name:

"A-D-A-M".

As he writes, he sees him, the first Adam. Then he sees all the others. In a thousand eras in a thousand lands, the Author sees them. Each Adam. Each child. Instantly loved. Permanently loved. To each he assigns a time. To each he appoints a place. No accidents. No coincidences. Just design.

The Author makes a promise to these unborn: *In my image, I will make you. You will be like me. You will laugh. You will create. You will never die. And you will write.*

They must. For each life is a book, not to be read, but rather a story to be written. The Author starts each life story; but each life will write his or her own ending.

What a dangerous liberty. How much safer it would have been to finish the story for each Adam. To script every option. It would have been simpler. It would have been safer. But it would not have been love. Love is only love if chosen. So the Author decides to give each child a pen. *"Write carefully,"* he whispers.

Lovingly, deliberately, he writes the third word, already feeling the pain.

"E-M-M-A-N-U-E-L"

The greatest mind in the universe imagined time. The truest judge granted Adam a choice. But it was love that gave Emmanuel - God with us.

The Author would enter his own story.

The Word would become flesh. He, too, would be born. He, too, would be human. He, too, would have feet and hands. He, too, would have tears and trials.

And most importantly, He, too, would have a choice. Emmanuel would stand at the crossroads of life and death and make a choice. The Author knows well the weight of that decision. He pauses as he writes the page of his own pain. He could stop. Even the Author has a choice. But how can a Creator not create? How can a Writer not write?

Và, sao Tình Yêu lại không thể yêu? Vậy Ngài chọn sự sống, dù điều này có nghĩa là sự chết, và mong rằng những đứa con của Ngài cũng sẽ làm như vậy.

Thế nên Tác Giả Sự Sống hoàn tất câu chuyện. Ngài đâm mũi giáo vào thân xác, và lăn tảng đá khỏi hang mộ. Biết rằng sự lựa chọn Ngài sẽ làm, biết rằng sự lựa chọn hết thảy những Adam sẽ làm, Ngài viết "KẾT CUỘC," xong xếp quyển sách lại và công bố khởi đầu: "Hãy có sự sáng!"

CHIẾN THẮNG TÌNH YÊU CỦA BẠN

Đây là điều chúng ta muốn biết. Chúng ta muốn biết tình yêu của Thượng Đế sẽ chịu đựng bao lâu... Có thật Thượng Đế thương yêu chúng ta mãi mãi? Không chỉ trong ... ngày Chúa nhật khi đôi giày chúng ta được đánh bóng và mái tóc chúng ta được chải chuốt. Chúng ta muốn biết... Thượng Đế cảm thấy thế nào về tôi khi tôi là một tên "cà chớn?" Không phải khi tôi nóng cháy, tích cực và sẵn sàng khắc phục thế giới đói khát. Không phải vậy. Tôi biết Ngài cảm thấy thế nào về tôi. Thậm chí một con người như tôi.

Tôi muốn biết Ngài cảm thấy thế nào về tôi khi tôi đập bất cứ vật gì di động, khi các tư tưởng của tôi nằm trong vũng sinh, khi lưỡi tôi đủ bén để thái một hòn đá. Vậy Ngài cảm thấy thế nào về tôi?...

Điều gì có thể phân cách chúng ta khỏi tình yêu Đấng Christ đã dành cho chúng ta?

Thượng Đế đã trả lời câu hỏi của chúng ta trước khi chúng ta chất vấn. Vậy, chúng ta có thể thấy câu trả lời của Ngài: Ngài chiếu sáng bầu trời bằng một vì sao. Chúng ta có thể nghe câu trả lời đó: Ngài khỏa lấp đêm vắng bằng một hòa ca; và chúng ta có thể tin, Ngài đã làm điều không ai nghĩ tới: Ngài trở thành nhục thể và sống giữa chúng ta.

Ngài đặt tay Ngài trên vai nhân loại, và phán: "Các con là tạo vật đặc biệt."

TÌNH YÊU VÔ THỜI GIAN, VÔ BIÊN GIỚI

Không bị ràng buộc bởi thời gian, Ngài thấy hết thảy chúng ta. Từ rừng sâu Virginia đến thương xá London; từ hải tặc Vikings đến các nhà phi hành, từ thổ dân hang động đến các vì vua, từ những kẻ dựng chòi đến các đốc công xây đá, Ngài đều thấy chúng ta. Tất cả những tên du đảng, sống lang thang, Ngài đã thấy chúng ta trước khi ra đời.

Và Ngài yêu những gì Ngài thấy. Ngập tràn cảm xúc. Khắc phục niềm kiêu hãnh, Đấng tạo các ngôi sao đến với chúng ta, từng người một, và phán: "Người là con Ta. Ta yêu người tha thiết. Ta biết rằng một ngày kia người sẽ quay khỏi Ta và ra đi. Nhưng Ta muốn người biết, Ta đã dành cho người một lối về."

Và để chứng tỏ điều này, Ngài đã làm một việc phi thường.

Bước khỏi thiên ngại, Ngài cởi chiếc quang bào, rồi khoác lên bằng chính da mình: da con người, đậm sắc. Ánh sáng của vũ trụ đi vào một dạ con tối tăm ẩm ướt. Chính Ngài, Đấng các thiên sứ thờ lạy, trú ẩn trong bào thai của một thôn nữ, sanh ra trong đêm lạnh, rồi ngủ trên rơm rạ của chiến bò.

Mary không biết phải dâng lên thánh nhi bầu sữa hay lời tôn vinh, song nàng đã dâng cả hai, bởi Ngài, quá gần để nhận thấy, đói khát và thánh thiện.

Joseph không biết phải gọi thánh nhi là Con trẻ hay Thiên Phụ. Song cuối cùng Ông gọi Jesus, bởi đó là điều thiên sứ dạy, và cũng bởi Ông không có một tư ý nhỏ nhoi nào để đặt tên cho một Thượng Đế mà Ông có thể bồng ẵm trong tay...

And how can Love not love? So he chooses life, though it means death, with hope that his children will do the same.

And so the Author of Life completes the story. He drives the spike in the flesh and rolls the stone over the grave. Knowing the choice he will make, knowing the choice all Adams will make, he pens, "THE END," then closes the book and proclaims the beginning: "Let there be light!"

TO WIN YOUR LOVE

Here is what we want to know. We want to know how long God's love will endure... Does God really love us forever? Not just on... Sunday when our shoes are shined and our hair is fixed. We want to know... how does God feel about me when I'm a jerk? Not when I'm peppy and positive and ready to tackle world hunger. Not then. I know how he feels about me then. Even I like me then.

I want to know how he feels about me when I snap at anything that moves, when my thoughts are gutter-level, when my tongue is sharp enough to slice a rock. How does he feel about me then?...

Can anything separate us from the love Christ has for us?

God answered our question before we asked it. So we'd see his answer, he lit the sky with a star. So we'd hear it, he filled the night with a choir; and so we'd believe it, he did what no man had ever dreamed. He became flesh and dwelt among us.

He placed his hand on the shoulder of humanity and said, "You are something special."

TIMELESS, BOUNDLESS LOVE

Untethered by time, he sees us all. From the backwoods of Virginia to the business district of London; from the Vikings to the astronauts, from the cave-dwellers to the kings, from the hut-builders to the finger-pointers to the rock-stackers, he sees us. Vagabonds and ragamuffins all, he saw us before we were born.

And he loves what he sees. Flooded by emotion. Overcome by pride, the Starmaker turns to us, one by one, and says, "You are my child. I love you dearly. I'm aware that someday you'll turn from me and walk away. But I want you to know, I've already provided you a way back."

And to prove it, he did something extraordinary.

Stepping from the throne, he removed his robe of light and wrapped himself in skin: pigmented, human skin. The light of the universe entered a dark, wet womb. He who angels worship nestled himself in the placenta of a peasant, was birthed into the cold night, and then slept on cow's hay.

Mary didn't know whether to give him milk or give him praise, but she gave him both since he was, as near as she could figure, hungry and holy.

Joseph didn't know whether to call him Junior or Father. But in the end called him Jesus, since that's what the angel said and since he didn't have the faintest idea what to name a God he could cradle in his arms...

Phải chăng Bạn đã nghĩ... đầu họ gục xuống và trí họ ngơ ngàng: "Ngài làm chi trong thế gian, Thượng Đế?" Hay nói tốt hơn: "Kính Thượng Đế, Ngài làm gì trong thế gian?"

Thượng Đế hỏi: "Điều chi có thể khiến Ta ngừng yêu người? Hãy xem Ta nói bằng ngôn ngữ người, ngủ trên đất người, và cảm biết những đau đớn của người. Người lạ lùng sao Ta hiểu được cảm nghĩ của người? Hãy nhìn đôi mắt nháy nhót của đứa bé Nazareth: ấy là Thượng Đế đang đi vào học đường. Hãy nhìn con trẻ nơi bàn của Mary; ấy là Thượng Đế đổ tràn sữa của nó.

"Người lạ lùng tình yêu Ta sẽ tồn tại bao lâu? Hãy tìm câu trả lời người trên một thập giá vỡ nát, trên một ngọn đồi tang thương. Ấy là Ta mà người thấy trên đó, Đấng tạo nên người, Thượng Đế của người, bị đóng đinh và đổ máu. Phủ đầy nước bọt và chìm ngập trong tội.

"Đó là tội lỗi người mà Ta cảm nhận. Đó là cái chết của người mà Ta đang chịu. Đó là sự sống lại của người mà ta đang sống. Đó là bao nhiêu tình yêu của Ta đối với người!"

MỘT MẢNH THIÊN ĐÀNG

Tình yêu của Thượng Đế bao lớn? Làm sao Đấng tạo dựng vũ trụ có thể trông nom những khúc khuỷu quanh co trong hành trình đời Bạn? Hãy suy tư về ý tưởng này:

Nếu Thượng Đế có khả năng đặt các vì sao vào những đầu nối và treo bầu trời như một tấm màn, Bạn có nghĩ rằng từ xa xôi Thượng Đế có thể hướng dẫn cuộc đời Bạn? Nếu Thượng Đế của Bạn có đủ năng lực để khai hỏa mặt trời, thì Ngài có đủ năng lực để soi sáng lối đi của Bạn? Nếu Ngài có đủ năng lực để tạo những vòng quỹ đạo cho hành tinh Saturn và chiếu sáng hành tinh Venus, thì có cơ hội nào bên ngoài đủ để cho Ngài chăm sóc và đáp ứng những nhu cầu của Bạn? Hoặc, như Chúa Jesus phán:

"Hãy xem các loài chim không trung. Chúng không trồng hay gặt, hay tích trữ trong kho, song Đấng Thiên Phụ đã nuôi chúng. Và các người biết các người xứng đáng nhiều hơn các loài chim... Sao các người lo lắng về trang phục?"

Hãy xem những hoa huệ ngoài đồng lớn lên thế nào. Chúng không làm việc hay tạo trang phục cho chúng. Song Ta phán cùng các người rằng thậm chí Solomon, với những giàu sang của người, cũng không mặc đẹp như một trong những cánh hoa này.

Thượng Đế trang phục cho cỏ cây ngoài đồng, là vật đang sống hôm nay, ngày mai bị ném vào lửa. Vậy các người có thể tin chắc rằng Thượng Đế sẽ trang phục cho các người. Chớ có đức tin nhỏ bé như vậy!" (Mat. 6:25-30)

Sao Ngài phải làm thế? Ngài phải ban cho loài chim một bài hát, và núi non một đỉnh cao chăng? Ngài cần đặt những vạch đen trên ngựa vằn và cục bướu trên lạc đà chằng?

Chúng ta có biết sự khác biệt mà Ngài đã làm cho hoàng hôn màu xám thay vì màu cam? Sao những tinh tú lấp lánh và những lượn sóng bạc đầu? Sao tô đỏ chim hồng yến và sơn trắng cá bạch tượng? Tại sao bao phủ vạn vật trong huy hoàng? Tại sao đi vào phiên toái để ban tặng những món quà đó?

Còn Bạn, thì sao? Bạn có làm như thế chằng? Tôi thấy Bạn tìm kiếm một món quà. Tôi thấy Bạn lẩn mò trong những thương xá, và dò dẫm quanh các dãy hàng. Tôi không nói về những món quà trả nợ. Tôi không mô tả cuộc mua sắm giờ chót loại nước hoa trong tiệm tạp hóa trên đường đến dự mừng sinh nhật. Hãy quên đi những quảng cáo đặc biệt, những đại hạ giá. Tôi muốn nói về con người thật đặc biệt, và món quà thật đặc biệt.

Don't you think their heads tilted and their minds wondered, "What in the world are you doing, God?" Or, better phrased, "God, what are you doing in the world?"

"Can anything make me stop loving you?" God asks. "Watch me speak your language, sleep on your earth, and feel your hurts. You wonder if I understand how you feel? Look into the dancing eyes of the kid in Nazareth; that's God walking to school. Ponder the toddler at Mary's table; that's God spilling his milk.

"You wonder how long my love will last? Find your answer on a splintered cross, on a craggy hill. That's me you see up there, your maker, your God, nail-stabbed and bleeding. Covered in spit and sin-soaked.

That's your sin I'm feeling. That's your death I'm dying. That's your resurrection I'm living. That's how much I love you."

A LITTLE PIECE OF HEAVEN

How great is God's love? How can the creator of the universe care about the twists and turns of your life's journey? Ponder this thought:

If God is able to place the stars in their sockets and suspend the sky like a curtain, do you think it remotely possible that God is able to guide your life? If your God is mighty enough to ignite the sun, could it be that he is mighty enough to light your path? If he cares enough about the planet Saturn to give it rings or Venus to make it sparkle, is there an outside chance that he cares enough about you to meet your needs? Or, as Jesus says,

"Look at the birds in the air. They don't plant or harvest or store into barns, but your heavenly Father feeds them. And you know you are worth much more than the birds. . . . Why do you worry about clothes?"

Look at how the lilies in the field grow. They don't work or make clothes for themselves. But I tell you that even Solomon with his riches was not dressed as beautifully as one of these flowers.

God clothes the grass in the field, which is alive today but tomorrow is thrown into the fire. So you can even be sure that God will clothe you. Don't have so little faith!" (Matt. 6:23-30)

Why did he do it? Did he have to give the birds a song and the mountains a peak? Was he required to put stripes on the zebra and the hump on the camel?

Would we have known the difference had he made the sunsets gray instead of orange? Why do stars have twinkles and the waves snowy crests? Why dash the cardinal in red and drape the beluga whale in white? Why wrap creation in such splendor? Why go to such trouble to give such gifts?

Why do you? You do the same. I've seen you searching for a gift. I've seen you stalking the malls and walking the aisles. I'm not talking about the obligatory gifts. I'm not describing the last-minute purchase of drugstore perfume on the way to the birthday party. Forget blue-light specials and discount purchases; I'm talking about that extra-special person and that extra-special gift.

Tôi muốn nói về một vài đồng trong số tiền chợ, cất giấu mỗi tháng để mua cho chàng đôi giày cao cổ da thằn lằn; trở mắt vào hàng ngàn chiếc nhẫn để tìm cho nàng một viên kim cương tốt nhất; thức suốt đêm Giáng Sinh để ráp chiếc xe đạp mới. Tại sao Bạn làm điều đó? Bạn làm điều đó cho những cặp mắt nở to. Bạn làm điều đó cho trái tim ngừng đập. Bạn làm điều đó cho quai hàm rơi xuống. Bạn làm điều đó để nghe những lời chẳng tin: “Anh (Chị) làm điều này cho tôi sao?”

Ấy là lý do Bạn làm điều này. Ấy là lý do Thượng Đế làm điều này. Lần tới, một ánh dương lên chiếm lấy hơi thở Bạn; một cánh đồng hoa khiến Bạn lặng thinh, hãy giữ tư thế đó. Chờ nói gì, và hãy lắng nghe những thì thầm thiên thượng: “*Con thích điều đó chẳng? Ta đã làm điều đó chỉ vì con.*”

Tôi sắp thưa cùng Bạn một điều Bạn có thể thấy khó tin. Bạn sắp nghe một ý kiến có thể mở rộng tư tưởng Bạn. Bạn không cần phải đồng ý với tôi, song tôi mong Bạn quan tâm điều này với tôi. Bạn không phải mua nó, song ít nhất hãy nghĩ đến nó. Đây này: *Nếu Bạn là người duy nhất sống trên địa cầu, thì địa cầu vẫn trông y như vậy.* Các ngọn núi Himalayas vẫn hùng vĩ và bờ biển Caribbean vẫn thu hút. Mặt trời vẫn núp sau dãy núi Rockies vào buổi chiều và phun tia sáng trên sa mạc lúc rạng đông. Nếu Bạn là người hành hương đơn độc trên đất, Thượng Đế cũng không giảm bớt vẻ đẹp chút nào.

Bởi Ngài làm tất cả điều này vì Bạn... và Ngài chờ Bạn khám phá món quà của Ngài. Ngài chờ Bạn nhào vô phòng gia đình, dụi mắt mê ngủ, và bắt gặp chiếc xe đạp đỏ chói mà Ngài đã ráp, chỉ vì Bạn. Ngài chờ đợi mắt Bạn nở to và tim Bạn ngừng đập. Ngài chờ đợi giây phút giữa khoảng quai hàm rơi xuống và trái tim nhảy vọt. Bởi trong yên lặng đó, Ngài nghiêng mình tới và thì thầm: “*Ta làm điều đó chỉ vì con.*”

Tìm gặp thứ tình yêu đó, thật khó tin? Thôi được. Chỉ bởi chúng ta không thể tưởng tượng rằng Thượng Đế ban cho chúng ta những hoàng hôn, thì đừng nghĩ rằng Thượng Đế không làm điều đó. Tư tưởng Thượng Đế cao hơn tư tưởng chúng ta. Đường lối Thượng Đế lớn hơn đường lối chúng ta. Và đôi khi, ngoài sự thông sáng lớn lao của Ngài, Thiên Phụ ban cho chúng ta một mảnh Thiên đàng, chỉ để tỏ sự chăm sóc của Ngài.

I'm talking about stashing away a few dollars a month out of the grocery money to buy him some lizard-skin boots; staring at a thousand rings to find her the best diamond; staying up all night Christmas Eve, assembling the new bicycle. Why do you do it? You do it so the eyes will pop. You do it so the heart will stop. You do it so the jaw will drop. You do it to hear those words of disbelief, "You did this for me?"

That's why you do it. And that is why God did it. Next time a sunrise steals your breath or a meadow of flowers leaves you speechless, remain that way. Say nothing and listen as heaven whispers, "*Do you like it? I did it just for you.*"

I'm about to tell you something you may find hard to believe. You're about to hear an opinion that may stretch your imagination. You don't have to agree with me, but I would like you to consider it with me. You don't have to buy it, but at least think about it. Here it is: *If you were the only person on earth, the earth would look exactly the same.* The Himalayas would still have their drama and the Caribbean would still have its charm. The sun would still nestle behind the Rockies in the evenings and spray light on the desert in the mornings. If you were the sole pilgrim on this globe, God would not diminish its beauty one degree.

Because he did it all for you . . . and he's waiting for you to discover his gift. He's waiting for you to stumble into the den, rub the sleep from your eyes, and see the bright red bike he assembled, just for you. He's waiting for your eyes to pop and your heart to stop. He's waiting for the moment between the dropping of the jaw and the leap of the heart. For in that silence he leans forward and whispers: "*I did it just for you.*"

Find such love hard to believe? That's okay. Just because we can't imagine God's giving us sunsets, don't think God doesn't do it. God's thoughts are higher than ours. God's ways are greater than ours. And sometimes, out of his great wisdom, our Father in heaven gives us a piece of heaven just to show he cares.

(Excerpt from One Incredible Moment by Max Lucado)